

”a flor de pell, aquestes sardanes són magnífics
poemes expressionistes”

sardanes

cobla de cambra de catalunya

direcció: marcel sabaté

enric casals i defilló (1892-1986)

“”creades amb una tensió comunicativa esquinçada, a flor de
pell, aquestes sardanes són magnífics poemes expressionistes.
mantenen un discurs sorpresiu d’una modernitat excepcional
per al gènere i l’època”

L'edició del CD dedicat a Enric Casals amplia el patrimoni cultural de la nostra vila. La proclamació del Vendrell com a Ciutat Pubilla de la Sardana aquest 2002 va acompanyada d'una important recuperació de la història sardanista del Vendrell i, de retruc, de Catalunya, amb l'edició de llibres i discos i amb la celebració de conferències, ballades i moltes altres activitats.

Amb la publicació d'aquest CD, retem un merescut homenatge a un gran compositor i intèrpret, Enric Casals, germà del vendrellenc més universal, Pau Casals. El cognom Casals adquireix al Vendrell una

significació única, ja que representa l'emblema internacional de la nostra cultura.

L'Ajuntament del Vendrell ha volgut col·laborar en aquest projecte tan interessant, ja que la participació de tots i totes en aquesta celebració és una mostra de l'estimació d'un poble cap a la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan: la sardana.

Benet Jané i Palau
Alcalde del Vendrell

Del perquè i el com d'aquest nou enregistrament de la Coblà de Cambra de Catalunya en trobareu informació puntual en les breus però eloqüents paraules de l'excel·lentíssim alcalde del Vendrell que precedeixen aquest text i en el magnífic treball de Jordi Lara que trobareu a partir de la pàgina següent.

Per la nostra part, una vegada feta la feina, tan sols ens resta fer constar el nostre agraïment més sincer i generós a totes aquelles persones o entitats que ens han ajudat a fer realitat aquest disc compacte: a l'Ajuntament del Vendrell, a la Fundació

Pau Casals, a Juli Grandia, a Lluís Claret, a Joan Carles Doval, al ja esmentat Jordi Lara, a tots els músics que hi han intervingut i, d'una manera molt especial, a Carles Casals, per la seva absoluta predisposició i confiança vers nosaltres.

Sense tots ells, aquest petit miracle musical no hagués estat possible.

Músics per la Coblà

Un volum d'enquadració rústica més aviat rònc, que conté una quinzena de sardanes manuscrites amb nota petita i decidida, és l'únic testimoni de la meitat del llegat creatiu d'un dels músics catalans més prestigiosos i influents del segle XX: **Enric Casals i Defilló**. Si l'oblit públic d'aquest material no ens hauria de sorprendre en un país com el nostre, entestat a encomanar la difusió d'una part del seu patrimoni musical a l'entusiasme d'uns pocs i soferts il·luminats, sorprèn i angunieja almenys l'estat de les partitures, amb fragments sencers ratllats i refets per una mà d'ancià ara vacil·lant ara rampelluda, versions que conviuen en un mateix passatge i fins i tot alguna peça indexada que ha desaparegut d'una tisorada. El seu fill Carles, depositari d'aquest tresor oblidat, avisa: "De gran passava moltes estones retocant coses de les sardanes, canviava títols i dedicatòries. És clar: va viure molts anys i s'hi entretenia". És el presagi de la feina àrdua que l'entitat **Músics per la Coblà** ha hagut d'emprendre abans de fer realitat aquest enregistrament: restaurar, recompondre, interpretar, en definitiva, prendre decisions. Sempre, amb la certesa que calia difondre una música tan interessant com distretament oblidada.

Potser Enric Casals s'havia format alhora per a l'eficàcia artística i per a la discreció pública. Nascut a Barcelona el 5 de juliol de 1892, va ser deixeble brillant de Rafael Gálvez i de Matthieu Crickboom. A Brussel·les i a Praga va treballar l'ofici de compositor. Dotat d'una gran facilitat per al violí, va oferir nombrosos concerts arreu del món encapçalant el propi quartet de corda. Va dirigir orquestres de renom internacional, va tractar estretament la majoria de celebrats musicals mundials, i encara, va tenir temps per compondre i per alligonar deixebles tan aprofitats com Gonçal Comellas o Lluís Claret. Quan va morir, el 31 de juliol de 1986, ningú no va posar en dubte que havíem perdut un gran músic, però també és veritat que, en vida, cap dels seus èxits no va tenir una projecció esclatant: per a molts, per a la majoria, Enric Casals

va ser, sobretot, el perfecte i diligent ajudant de Pau Casals.

Un fenomen artístic i humà com Pau Casals és un huracà desfermat que trasbalsa i engoleix, per bé o per mal, tot el que l'envolta. Des de ben menut la vida de l'Enric està marcada per la carrera del seu germà. Només té un any quan sa mare se l'emporta amb l'altre germà, Lluís, de tres anys, a Madrid, perquè el jove Pablo de disset anys toqui per al comte de Morphy al Palau Reial. Poc després el seguirà a Brussel·les. Passaran uns quants anys, no gaire: en Lluís iniciarà estudis d'agricultura; l'Enric, però, manifestarà el desig de fer carrera de músic –en principi, de violoncel·lista, si no hagués estat perquè els picardiosos Reis d'Orient li van portar un violí. I aleshores és inevitable preguntar-se: amb quina fonda aspiració segueix els estudis de música el germà d'algú que ja és Pau Casals? Per molt suspicaces que volguem ser, no hi ha en la trajectòria de l'Enric cap rastre de recança o gelosia, sinó de sincera admiració i afecte per en Pau. Aquella admiració tan respectuosa del jove violinista que en cert episodi – evocat per Carles Casals –, havent tornat el seu germà gran d'una llarga gira a l'estranger, va adreçar-se-li tractant-lo de vostè. I no eren solament els quinze anys, cinc mesos i vint-i-set dies –com recalca el mateix– que es portaven, o el fet d'haver pujat en un ambient familiar en què la determinació de la mare ho supeditava tot a la carrera del gran. Hi havia, segurament, aquell afecte visceral entre germans que han sobreviscut als altres vuit fills traspassats d'un matrimoni, i també l'afecte familiar conreat els estius de Sant Salvador del Vendrell, en què l'estimadíssim "padrinet" Pablo era un dels principals animadors dels quatre fills d'Enric. Tot plegat, presidit per un amor sincer i compartit per la música, justifica prou una relació similar a la que té el fill respectuós amb el pare que admira: "En dir germans, sento una impressió de no haver dit exactament el que jo penso, ni la realitat d'aquest inefable amor entre frater i patern" reflexiona Enric.

Admirador i amic, deixeble, ajudant i confident i, sobretot, de cara enfora, l'instrumentador de les obres de Pau Casals. El violoncel·lista posarà tota la confiança en la capacitat i el bon gust del seu germà: "Hi ha solament una persona que podria fer-ho com jo penso". L'Enric fornirà timbre i color a obres de Pau tan celebrades com "Sant Martí del Canigó", l'"Himne de les Nacions Unides" i, sobretot, l'oratori "El Pessebre", la instrumentació del qual sotmetrà a una revisió constant els darrers anys de la seva vida. Una tasca obsessiva que cal entendre sabent què suposava per a Enric esmerçar bona part de les seves energies creatives en la tasca de vegades grisa i ingrata d'instrumentar. En aquest sentit, és revelador el llibre "Pau Casals: dades biogràfiques inèdites, cartes íntimes i records viscuts", escrit per Enric Casals després de la mort de Pau, que constitueix un darrer "acte de servei" i de consciència de l'autor llegant al món aspectes inconeguts del genial del violoncel·lista i humanista, però que també és, de retruc, un fer les paus amb el propi destí, la justificació d'un camí escollit però alhora inevitable de dependència de l'altre, com si vingués a dir-nos que no hi havia altra opció que seguir el geni. En aquestes pàgines emocionades, l'Enric no s'estalvia en nom de la veritat de relacionar les deu obres que va instrumentar-li, i el que és més important, de reivindicar en un capítol exprés la naturalesa eminentment creativa d'aquesta tasca, citant Rimsky-Korsakov: "La instrumentació és una creació". Ve a dir-nos amb això que va sacrificar –de bon grat, però va sacrificar– bona part del seu talent com a compositor en la instrumentació de les obres del germà?

Certament, el nombre de composicions originals que ens ha llegat Enric Casals és relativament reduït respecte del que calia esperar del seu talent creatiu: tot plegat, dues dotzenes de sardanes per a cobla, dues per a cor i cobla i una per a orquestra, el Concert de violí i el Concert de violoncel i la Suite per a violoncel sol.

Com a compositor va iniciar-se el 1906 amb la sardana **La nena Galan**, a la partitura de la qual va fer constar anys més tard: "Aquesta sardana no és més que la primera composició d'un noi de 14 anys, per això en [sic] val la pena de guardar-la". Durant molts anys la sardana va ser el seu únic mitjà d'expressió, la qual cosa podria sorprendre en un músic de formació clàssica i d'arrels no gironines si no haguéssim arrel·lerat Enric Casals, doncs, entre els mestres que a la primera meitat del segle XX van treballar la sardana de concert amb vocació simfònica, i que amb Toldrà, Serra o Pujol van definir una primera escola barcelonina de composició per a cobla, de fonament acadèmic i allunyada de l'escriptura popular. Home de conviccions fermes i amic de parlar clar manifestava així la seva visió de la sardana: "Jo preguntaria a certs compositors de sardanes si són capaços d'escriure una sonata, o un concert, o un poema simfònic. Si no són capaços d'escriure una obra d'aquesta importància, no són compositors, i si no ho són, amb quin dret estan enlletint la nostra dansa?" Cal observar que bo i admetent la condició essencial de "dansa" del gènere, l'autor pressuposa que cal practicar aquesta escriptura elaborada no solament en les obres de concert, sinó també en les obres ballables, com va demostrar-ho en algunes de les aportacions. De fet, al llarg de la seva vida, la relació amb la sardana serà diversa i enriquidora. A principis de segle els germans Casals havien estat veritables dinamitzadors sardanístics del Baix Penedès, autors programats assíduament a les ballades vendrellenques i promotors de les celebrades audicions garretianes de La Principal de la Bisbal a Sant Salvador. Molts anys més tard, en un context ben diferent, l'exili de Prada, la sardana esdevindria per a ells una oportunitat artística carregada de significació nacional, conreada amb la composició o instrumentació d'una obra com "Sant Martí del Canigó", la sardana de l'exili de Pau, o vetllant els mítics enregistraments sardanístics que La Principal de Girona de Manuel Saderra i Puigferrer va fer sota la seva supervisió.

Enric Casals, doncs, coneix profundament la sardana, en la seva expressió ballable, però també en la seva expressió concertística, que va conrear no solament a les sardanes per a cobla. Com i què ens vol explicar en les seves propostes? En totes les sardanes hi reconeixem un mateix traç melòdic i uns colors harmònics de línia romàntica i catalana; però la voluntat expressiva de l'autor, l'objectiu de l'acte comunicador, adopta formes diverses. Per una banda, trobem obres d'un to distès però no per això menys exigents en la realització musical, la majoria escrites els estius de Sant Salvador, entre partida de tresillo, tertúlia i bany a la platja: la cèlebre **Sardana de carrer**, petita joia que el 1927 va causar impacte pel seu atractiu saltiró, o **La mainada de Sant Salvador**, del 1928, dedicada als seus fills. Cal considerar aquestes peces com a sardanes balladores, encara que avui, dissortadament, aquest epítet es reservi per a obres menys elaborades i rítmicament més enfadades. Per altra banda, hi ha un requizell de sardanes de maduresa, com **Tres amors** o **Montserrat en primavera**, de vocació concertística i plantejament ortodox. Però potser el grup de peces que més ens interessa són les que va escriure en la joventut i primera maduresa, la majoria provinents del terreny de la intimitat: **Lluny...**, del 1918, dedicada a la seva esposa Maria Vidal, o la misteriosa **Íntima**, del 1920, dedicada a la seva cunyada Pilar Vidal, rebatejada, seixanta anys més tard, en honor al traspassat Conrad Saló, amb el títol de **Recordant Conrad Saló**. I ens captiven sobretot no pas perquè el seu interès musical sigui superior a les altres, sinó perquè, en conjunt, revelen l'esforç d'un compositor jove i molt inquiet per crear un estil propi, diferent, en una direcció insòlita: el trencament amb la tradició sardanística bo i eixamplant les possibilitats expressives i formals del gènere. Un estil que no va arribar a madurar en ell mateix, però que restaria per sempre en la seva trajectòria creativa com una discurs inventiu lliure i imprevisible, una mica anàrquic, sobretot a l'hora de plantejar

l'estructura interna de la sardana.

Heus aquí un jove i jove compositor obsessionat per la recerca d'una personalitat pròpia, assajant i retocant de forma malaltissa aquella **Trista, Angoixa, Íntima, Lluny...**! Quan escriu aquestes primeres obres, ho fa amb una actitud creativa independent dels mestres que en aquell moment estaven fent escola: Josep Serra, Garreta, Morera. Creades amb una tensió comunicativa esquingada, a flor de pell, aquestes peces són, fet i fet, magnífics poemes expressionistes. Farcides d'idees abstractes i també descriptives, els temes se succeeixen a diferents plans sonors, creant un discurs sorpresiu d'una modernitat excepcional per al gènere i l'època. De vegades, aquests continguts superlatius, exagerats, que tan bé reflecteixen els títols, aquesta impaciència del narrador, força l'ortodòxia de la instrumentació per a cobla: uns fiscorns i un contrabaix agudíssims, una trompeta a l'unísó amb la tenora pel registre baix. En aquest terreny, haurem de convenir que qualsevol estirabot no pot respondre a la imperícia del gran instrumentador que va ser Enric Casals, sinó a l'efecte dramàtic o grotesc, a l'exploració desvergonyida de nous registres expressius. Aquesta concepció de l'acte comunicatiu té inevitables conseqüències formals. Només pels imprescindibles curts i llargs reconeixem algunes d'aquestes peces com a sardanes. Fins on hagués pogut arribar la llibertat expressiva i formal de la sardana com a gènere si Enric Casals hagués aprofundit aquest camí? Un camí que tendia a la ruptura amb la tradició, a la destrucció del gènere, quasi diríem al caos, i que hauria acabat fruitant, inevitablement, un nou ordre. Segurament cap altre jove creador sardanístic havia tingut, com ell, l'oportunitat de formar-se des de menut al melic del magnífic bullcic artístic de l'Europa d'entreguerres, al costat dels grans mestres del moment, tastant les diferents tendències de primera mà: tot plegat, una atmosfera artística sucosa i suggerent. Amb el valor que ofereix una formació similar, fent capmàs dels seus coneixements i la rauxa de la

joventut, podia llançar-se a l'experiment de crear una nova sardana que no tingués res a veure amb el que el gènere havia estat fins aleshores. Per entendre'ns, hauria pogut inaugurar un model de sardana fora de la tradició catalana.

Aquesta aventura no va tenir continuïtat. Per una banda, el desenvolupament aquells anys del poema narratiu i la glossa per a cobla va canalitzar la necessitat d'una expansió comunicativa per altres viarans més formals, com si diguéssim, més fidels a l'assenyada tradició noucentista. Pel que fa a l'autor, la prioritat de les seves tasques al costat de Pau, el bon govern del seu quartet de corda i, potser, certa inconstància i indecisió, van fer que anés afliuint la recerca d'un estil sòlid i personal. Però restaria una actitud que podem reconèixer, en obres posteriors, per la llibertat amb què planteja l'estructura interna de la sardana: una llarguíssima preparació als llargs per a una breu exposició melòdica final a **A en Juli Garreta**, o una insòlita estructura tripartida a **Tres amors**, per citar només dos exemples. Una actitud que podem considerar la principal aportació d'Enric Casals a la història de la música de cobla; allò que el fa, a més d'un creador de bon escoltar, un creador significatiu.

Molts anys després, ja ancià, Enric Casals va retornar amb certa intransigència sobre aquelles desaforades vel·leitats del jove que va ésser, i s'hi va enfrontar amb tísica i rasqueta, decidit a fer net de tanta heterodòxia. Afortunadament, no se'n va sortir: la força original d'aquestes composicions, la seva espontaneïtat caòtica, no admets depuracions posteriors que volguessin forçar un ordre intern que no els esqueia per naturalesa. Cal dispensar, doncs, el vell mestre: el desori a les partitures venia de molt abans.

Aquest és, doncs, pioner, desacomplexat i anàrquic, romàntic pel llenguatge i per l'actitud creativa, l'Enric Casals que tot seguit

podreu descobrir en les versions que ens serveixen la Cobla de Cambra de Catalunya amb Marcel Sabaté com a director. Afortunadament, el bon olfacte de l'entitat Músics per la Cobla ha localitzat, desenterrat i polit un tresor inestimable de peces úniques abans que el pas del temps i la desídia crònica de la nostra consciència històrica n'esorberissin definitivament el rastre. Ara el que cal és fruir-lo i compartir-lo i, de passada, entendre que no podem baixar la guàrdia: en un país com aquest, en què els rellotgers componen poemes simfònics, els metges moribunds escriuen versos i un dia qualsevol els germans menors es despengen amb una veu pròpia, sempre hi haurà tresors a punt per ser descoberts.

Jordi Lara
Tarragona, juny de 2002

LES SARDANES ENREGISTRADES

El Vendrell. Signada l'11 de gener de 1948, aquesta sardana lluminosa és, de fet, el tercer temps del "Concert per a violoncel i orquestra" –excepte el desenvolupament final– del mateix autor, estrenat en la part solista per la seva filla Pilar Casals el 1945. Es tracta, sens dubte, d'una de les peces d'Enric Casals més equilibrades i sòlides en el seu conjunt.

A en Juli Garreta. A finals d'agost de 1911, venint de la festa major de l'Arboç, la cobla La Principal de la Bisbal va oferir una audició a Sant Salvador en el decurs de la qual va interpretar la sardana "Llicorella", de Juli Garreta. Impressionat, Pau Casals va expressar el desig de conèixer el seu autor. El 5 de setembre

els músics de La Principal de la Bisbal van tornar amb el compositor de Sant Feliu de Guíxols, de qui van interpretar diverses sardanes en presència de Pau Casals, Enric Casals, Donald Tovey, Mieczyslaw Horszowsky i Benvingut Socias. Arran d'aquests contactes es va establir una intensa amistat entre Garreta i els Casals. El de Sant Feliu de Guíxols va dedicar a en Pau, la coneguda "A en Pau Casals", i sembla que n'havia de dedicar una a l'Enric, segons evoca ell mateix: "Jo li vaig dedicar la sardana "Setembre", que tant es tocà en aquell temps, i ell no va poder escriure la que havia de dedicar-me a mi, perquè morí." Efectivament: "A en Juli Garreta", signada a Sant Salvador el juliol de 1924, duia originalment el títol de "Setembre". Posteriorment la intitulà com a "A en Juli Garreta" i el títol original va passar a figurar com a subtítol amb l'afegit d' "[Onze de] setembre". La sinceritat de la dedicatòria original és evident sobretot pel color instrumental dels curts, tan garretia.

La mainada de Sant Salvador. Signada a Sant Salvador el 1928. Després d'uns curts en què l'exposició d'un motiu rítmic imita el caràcter reiteratiu de la cançó infantil, als llargs, la peça juga amb les cançons "El general Bum-Bum", "El senyor Ramon", en el mode major original i després en mode menor. Una trompetejada al so del general Bum-Bum prepara el tutti esclatant final. "La mainada de Sant Salvador" està dedicada als seus fills Pilar, Enriqueta, Carles i Mariona, a qui també va dedicar la sardana Una vegada era..., del 1935, que s'ha trobat mig refeta, dins del llibre al que fem referència, però quina reconstrucció per l'equip de Músics per la Coblà no ha estat possible realitzar-la amb garantia de fidelitat a les intencions del compositor.

Lluny...! Signada a Montevideo el 1918, està dedicada a la seva esposa, Maria Vidal i Mayner. El jove compositor posa la delicadesa i el bon gust al servei d'una estructura inhabituat que

divideix la peça en quatre parts molt diferenciades i independents, dues per a cada tirada: als curts, un preludi de caràcter melòdic i un episodi de caràcter elegíac, i als llargs, una senzillíssima i bellíssima melodia de tenora seguida d'un tutti fresc i ballador. Sembla que La Principal de la Bisbal la va estrenar l'agost d'aquell mateix any a Sant Salvador.

Montserrat en primavera. És una de les darreres sardanes que va compondre, signada el 1968, als 76 anys, encomanada al compositor per l'Obra del Ballet Popular com a Sardana de l'Ofrena a la Verge de Montserrat. Tant en el tractament instrumental com en l'estructura formal és una de les propostes més ortodoxes de l'autor, que manté tanmateix la independència temàtica de les seccions.

Tarragona. "Era l'estiu i estàvem al casino els companys de sempre. Fèiem el tresillo cada tarda i cada nit, era una època que teníem temps per tot. I em crida el conserge i em diu: el demanen al telèfon. Deixo les cartes i m'hi poso. Era l'Albert Martí i exclamà: "Estem assajant tot el programa de Tarragona, però no hem rebut la sardana de vostè". I jo li contesto: "Ja la rebrà demà". No me n'havia recordat més! I la vaig fer aquella mateixa nit. Eren les tres de la matinada quan anava a dormir. Però a l'assaig de l'endemà la cobla ja la passava, i a l'entrada del port de Tarragona, des de bord del vaixell de Viatges Blaus, s'estrenava". Com evoca el seu autor, la sardana és fruit de l'encàrrec que li va fer Jaume Marill, president del Foment de la Sardana de Barcelona i promotor de les Excursions Marítimes amb música inclosa, i va ser estrenada el 1928 per la Coblà Barcelona quan la motonau "J.J. Sister" entrava al port de Tarragona en una d'aquestes travessies. Potser la precipitació en la composició va jugar a favor de l'espontaneïtat: es tracta d'una de les sardanes més fresques i amb una estructura més lineal de l'autor, i també una de les millors i més conegudes.

Angoixa. És una de les sardanes més interessants d'aquest enregistrament com a mostra d'aquest camí de llibertat en el gènere, amb un tiratge de 119 compassos de llargs, una estructura heterodoxa i un tractament orquestral que exigeix una capacitat interpretativa excepcional. No està datada, però molt probablement es pot considerar entre les primeres peces que va compondre. Presenta una de les versions més insòlites de la història de la melodia d' "Els Segadors", amb un tractament agre i angoixant que la despulla del seu caràcter d'himne.

Sardana de carrer. Signada a Sant Salvador, és una deliciosa peça balladora. Per aquesta raó el director Marcel Sabaté ha cregut oportú que anés precedida de l'intròit de flabiol, com a invitació a la dansa. Podria haver estat estrenada el mes d'agost de 1927 per la festa de Sant Salvador, amb la Coblà Barcelona i Albert Martí.

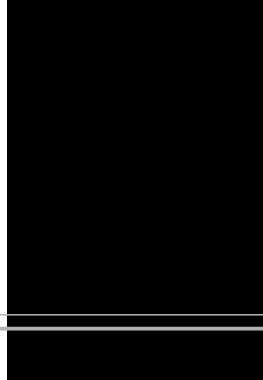
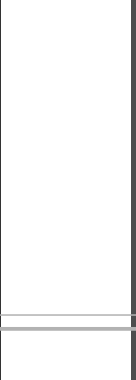
Recordant Conrad Saló. La sardana està datada el 1982, any de la mort de l'emblemàtic director de La Principal de la Bisbal, Conrad Saló. En realitat, és la mateixa sardana que la que consta com a "Íntima", del 1920, dedicada a la cunyada de l'autor, Pilar Vidal i Mayner, i que més endavant va intitulat "Recordant". Les melodies modals a curts i llargs dibuixen una atmosfera absolutament evocadora, que es veu trencada sobtadament pels episodis de tible i tutti finals.

Heroica. Signada a Sant Salvador el 1919, dedicada "Al meu germà Pau", que aleshores tenia 42 anys. El fet que sigui una de les obres més conegudes de l'autor no ens ha de fer perdre de vista que és una peça escrita fa més de vuitanta anys i, per tant, d'una modernitat insòlita per a l'època, que és fa més evident en els passatges de transició.

Trista. Es descobreix el sentiment motriu d'aquesta elegia signada a Barcelona el 1925, quan l'autor tenia 33 anys. Es tracta d'una peça de gran capacitat expressiva que fluctua entre apunts melòdics d'un gran laconisme, atmosferes sonores hereves de l'impressionisme i efectes dramàtics orquestrals. És un compendi de les inquietuds expressives i formals d'un compositor que malda per trobar una veu pròpia eixamplant les possibilitats de la sardana com a eina simfònica.

Tres amors. El 1949 dedica aquesta sardana al seu íntim amic Joan Figueras, amb motiu dels seus 75 anys. La peça té tres seccions ben diferenciades amb vocació descriptiva, que l'autor apunta a la partitura. L'obstinat rítmic dels curts representa el desori mecànic de la fàbrica de llençols que Figueras portava. El segon amor de Joan Figueras evocat pel compositor és l'esposa, a partir dels llargs, amb una melodia romàntica encomanada a la tenora i al tible. Un episodi de flabiol dóna pas a un tema juganer a càrrec de tible i trompeta que, amb una lleu referència al toc de castells, està dedicat a la Jeannette, la filla de l'amic. En una revisió que cal suposar molt posterior l'autor havia eliminat aquest deliciós saltiró de tible i trompeta, restaurat per Músics per la Coblà.

Catalunya avant. Dedicada a la colla sardanista "Catalunya avant", és una mostra de les primeres composicions del mestre, escrita el 1910, als 18 anys. Es tracta d'una peça breu -tira 29 de curts per 61 de llargs- de plantejament senzill i caràcter popular, en què manlleua i desenvolupa el motiu de diferents cançons tradicionals i exposa, per cloure, la cançó "Rossinyol, que vas a França". Està documentada la seva interpretació el 28 d'agost de 1911 a la Festa Major de l'Arboç a càrrec de La Principal de la Bisbal, al costat de "Festívola", del seu germà Pau.

els músics de l'enregistrament

La cobla de cambra de Catalunya sota la direcció de Marcabaté ha estat formada pels següents instrumentistes:

Flabiol:

Josep Llauredó
(1,2,5,6,10,11)
David Puertas
(3,4,7,8,9,12,13)

Tible:

Joan Barrera
(I-8,9,12) (II-3,4,7,13)
Jordi Feliu
(I-1,2,5,6,10,11)
Armand Franco
(I-3,4,7,13) (II-8,9,12)
Xavier Lozano
(II-1,2,5,6,10,11)

Tenora:

Joaquim Duran
(I-1,10,11) (II-2,5,6)
Enric Ortí
(I-7,8,9,13) (II-3,4,12)
Jordi Molina
(I-2,5,6) (II-12)
Josep Antoni Sanchez
(I-3,4,12) (II-7,8,9,13)

Trompeta:

Toni Gallart
(II-3,4,7,8,9,12,13)
Carles Herruz
(I-3,4,7,8,9,12,13)
Jordi Pons
(I-6,11) (II-1,2,5,10)
Roger Santiago
(I-1,2,5,10) (II-6,11)

Trombó:

Josep M. Guinart
(1,2,5,6,10,11)
Dani Navarro
(3,4,7,8,9,12,13)

Fiscorn:

Jordi Estartús
(I-2,6,11) (II-1,5,10)
Josep Moliner
(I-3,4,9,13) (II-7,8,12)
Dani Navarro
(I-1,5,10) (II-2,6,11)
Francesc J. Rodríguez
(I-7,8,12) (II-3,4,9,13)

Contrabaix:

Joan Druguet
(1,2,5,6,10,11)
Francesc Saladrígues
(3,4,7,8,9,12,13)